

Garbis Altınoğlu: PKK/ KCK'nın açmazı ve Nurettin Demirtaş'ın yaveleri

Posted on 20/06/2016

“Akılsız başın cezasını ayaklar çeker.” Atasözü

DTP (=Demokratik Toplum Partisi) eski genel başkanlarından ve HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın ağabeyi Nurettin Demirtaş'ın 9 Haziran'da Yeni Özgür Politika 'da yayımlanan “Ermeni milliyetçiliğinin Kürt düşmanlığı” başlıklı yazısı, konuya duyarlı çevrelerde haklı bir tepkiye yol açtı. Oysa N. Demirtaş'ın tek kusuru, PKK/ KCK-HDP çevrelerinde yıllardır egemen olan güçlü bir eğilimi, belki biraz daha çarpıcı bir biçimde dile getirmekten ibaretti. Evet o bu yazısında diğer şeylerin yanısıra, bir Ermeni yetkilinin Ermenistan'da bir süre cezaevinde tutulan Kürtlere, “Hakkari taraflarında en küçük çocukları dahil birçok Kürt aileyi imha ettik, daha da öldürmeye devam edeceğiz” dediğini aktarıyor ve ardından -hangi Ermeniler ise onlar- Ermenileri kastederek, “Hakkari'de ne zaman nasıl katliam yapmışlar bilemiyoruz, fakat boşuna bu sözü sarf etmedikleri son 30 yıl içinde yaşanan katliamlardan bellidir: Gerek PKK gerillası kılığına girerek, gerekse bizzat Türk komandoları adıyla yüzlerce cinayet işlendiği kayıtlıdır” (“Ermeni milliyetçiliğinin Kürt düşmanlığı”, Yeni Özgür Politika, 9 Haziran 2016) diyordu. Bazı Ermenistan yetkililerinin böyle bir şeyi gerçekten de söyleyip söylemediğini bilmiyoruz; söylemiş olsalar da bu, N. Demirtaş'ın ima ettiğinin aksine, Ermeni halkının tümünü ya da çoğunluğunu bağlamaz. Zaten tutarlı demokrat ve enternasyonalistler; sınıf, siyasal görüş vb. ayrımı yapmaksızın Türklere, Almanlardan, Kürtlere, Ermenilerden vb. söz edemezler. Kaldı ki, Türk burjuva devletinin de dile getirmediği ve en fazla “sünnetsiz PKK teröristleri”nden söz etmekle yetindiği koşullarda böyle bir suçlamayı, hem de herhangi bir kanıtla desteklemeksizin ileri sürmek son derece sorumsuz bir tutumdur. Bunun böyle olduğu “son 30 yıl içinde yaşanan katliamlardan belli” ise bunun bir yığın ve çürütülemez kanıtları

olmalı. Bu inanılmaz “gerçeği” ilk kez N. Demirtaş keşfetmiş olamaz herhâlde. Bu durumda bu kanıtların kamuoyuna sunulması gerekir. Gerçekleştirildiği kanıtlandığı takdirde böylesi kirli eylemleri ve öznelerini en ağır bir biçimde suçlamak ve lanetlemek, sadece Ermeni halkının değil, değişik ulus ve milliyetlerin siyasal bakımdan ileri kümelerinin ve tüm devrimci ve demokratların görevi olacaktır elbet.

N. Demirtaş’ın bu çıkışını bireysel bir tutum olarak değerlendirmek de yanıltıcı olacaktır. Kürt ulusal hareketi içinde, OLUMSUZ temelde, yani hem Anadolu’nun Hristiyan halklarına, hem Ortadoğu halklarına ve hem de Kürt halkının gerçek çıkarlarına karşıtlık temelinde bir Türk-Kürt birliği/ bağlaşması zihniyeti öteden beri vardı ve var olmaya da devam ediyor. Bunu Abdullah Öcalan’ın, özellikle 1999’da yakalanıp Türkiye’ye getirilmesinden sonra pek çok kez dile getirdiği açıklamalarından görüyoruz. Örneğin o, Mayıs-Haziran 1999’da DGM’nde yapılan yargılaması öncesinde hazırladığı Savunma ve Esasa İlişkin Savunma adlı metinlerde, Türkiye’nin sözde barış ve sözde demokratik birlik yoluyla Kürt sorununu çözmesi hâlinde, PKK’nın olanaklarının Türk devletinin hizmetine gireceğini, böylelikle Türkiye’nin bölgede güçlü ve lider bir ülke hâline geleceğini ve yayılmacı bir politika gütmeye ve çevre ülkelere “meşru” müdahale yapma hakkı kazanacağını vb. şöyle anlatıyordu: “Cumhuriyet tarihinin bu en zor sorunu çözümlendiğinde Türkiye’nin iç barışından aldığı güçle bölgede lider bir ülke olarak hamle gücüne kavuşacağı kesindir. Ortadoğu’da liderlik dönemi Orta Asya’dan Balkanlar ve Kafkaslara kadar etkili olma anlamına gelecektir. Demokratik sistemin çözüm gücü, başta barış olmak üzere, birçok çelişki ve sorun olan bu bölgelere haklı bir müdahale ve desteğin verilmesi ve istenmesine de yol açacaktır.” (Savunma)

“Türkiye burada büyük tehlikelerden korunma kadar, tersine yani güç kaynağına dönüştürme şansına sahip olacaktır. İçte ve dışta PKK’nın askerî savaş olanakları çözümlenirken birlikte Türkiye’nin hizmetine girecektir... Kürtlerin Demokratik Cumhuriyet’le bütünleşmesi geliştikçe bu askerî anlamda da karşı tehditten stratejik bir güç kaynağına dönüşecektir. Çözüm bu büyük fırsatı sunuyor. Geleceğe en büyük stratejik yatırım oluyor.” (Esasa İlişkin Savunma)

Birileri çıkıp bu gerici, sakat ve savaş kışkırtıcısı görüşlerin yıllar önce söylendiğini ve artık ulusal hareket açısından yolgösterici bir nitelik taşımadığını ileri sürebilir belki. Ama, varsa eğer, böyle düşünenler yanılırlar. 1999'dan bu yana Öcalan da içinde olmak üzere PKK/KCK'nın öndegelen isimleri pek çok benzer açıklama yapmış bulunuyor. Öcalan 2003'de yaptığı bir açıklamada şöyle demişti:

"Ben kendi modelime 'Büyük Demokratik Çözüm' diyorum. ABD ve AB'yi aşarak yükselme modeli diyorum. Türkiye aydınlarına şu çağrışı yapmak istiyorum: 1071'de Alparslan Silvan'da Kürtlerle ilişkiyi nasıl düzenlediyse, 1516'da Yavuz -egemen temelde de olsa- nasıl Kürtlerle ilişki düzenlemişse, 1920'lerde Mustafa Kemal Kürtlerle nasıl ilişki düzenlemişse; günümüz için de Türk aydınları, Kürtlerle ilişkiyi bunlar gibi düşünmelidir. Başbakana da bir çağrı yapıyorum. Cem Uzan gibi Allah'sız demiyorum, Allah'ına ve peygamberine bağlıysan Kürt kardeşlerine doğru yaklaş diyorum. Genelkurmay'a da çağrı yapıyorum. Soruşturmada bir temsilcileri 'sorunun çözümünü ABD, Avrupa'ya bırakmayalım, kendi aramızda halledelim' demişti. Doğrudur. Ben de diyorum ki kendi aramızda halledelim. Genelkurmay'ı da buna çağırıyorum." (Özgür Politika, 23-24 Ağustos 2003)

Öcalan 23 Haziran 2006 tarihli görüşme notlarında bu görüşünü bir kez daha yineliyor ve "dördüncü Türk-Kürt bağlaşması" nı önerirken şunları söylüyordu:

"Tarihte üç kez Türklerle Kürtler stratejik ittifak yapmışlardır. Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifakın sonucunda Kürt ve Türk halkının elde ettiği ortak başarısının yanı sıra Yavuz döneminde ve 1071 tarihinde Alpaslan döneminde de stratejik ittifak yapılmıştır. 1071'de Alpaslan Roma İmparatoru Romen Diyojen'e karşı Kürtlerle ittifakı yaparak Anadolu'ya girmiştir. Alpaslan Silvan taraflarına gelerek, Mervani Kürt kalıntıları ve geri kalan Kürtlerle işbirliği yapmıştır. Bunun neticesinde Kürtler 10 bin asker ile destek vererek Alpaslan'ın savaşı kazanmasını sağlamıştır. Aynı şekilde Yavuz döneminde de benzer şekilde Yavuz, Kürt ittifakını sağladıktan sonra Ortadoğu'ya girebilmiştir. Bugünkü Türkiye-İran sınırı o dönemde şekillenmiştir. Yavuz ittifakı sağladıktan sonra Çaldıran, Mercidabık, Ridaniye savaşlarını kazanarak Suriye, Arabistan, Mısır yani Ortadoğu'ya egemen olabilmıştır...

"Bu durumdan ancak Kürt-Türk kardeşliği temelinde bütün Ortadoğu'da 'Demokratik Fetih'

yapılarak kurtulunabilir. Bu anlamda Erdoğan'ın İspanya Başbakan'ı ile yürütmek istediği Medeniyetler İttifak'ı devam ettirilebilir ve bununla da sınırlı kalınmamalıdır. Israrla vurguladığım gibi Türk-Kürt ittifakı da sağlanıp Ortadoğu'ya demokrasi kültürü yerleştirilmelidir. Yavuz döneminde yapılan ittifak ile Ortadoğu feodal bir şekilde fethedilmişti. Yapılacak yeni ve demokratik bir ittifak ile Türkiye demokratikleşebilir ve bu demokrasi kültürü bütün Ortadoğu'ya taşınabilir." ("Öcalan'dan 4. İttifak Önerisi") Aslında Öcalan'ın burada bir maddi hata yaptığını belirtmek gerek. Öcalan'ın sözünü ettiği ittifaklar Alparslan, Yavuz ve Mustafa Kemal'le yapılan ittifaklardan ibaret değil; arada bir de II. Abdülhamit'le ittifak, daha da önemlisi İttihat ve Terakki ile ittifak var. Bunlara katılacağı düşünülen Tayyip Erdoğan önderliğindeki siyasal İslamla Türk-Kürt-İslam sentezi temelinde ittifaktan ise 4. değil, 5. ya da 6. ittifak olarak söz etmek gerek. Ama hepsinden önemlisi şu: Dünyada yoğun ve azgın gericiliğin en önemli kaynaklarından biri olan Türk burjuva devleti nasıl olacak ta "Ortadoğu'ya demokrasi kültürü yerleştir"ecektir? Bu önerinin Suudi Arabistan'ın ve onun beslediği İslami teröristlerin Suriye'ye "demokrasi kültürü yerleştireceği" safatasından farkı nedir? Bu kötü ve niteliksiz bir şaka değilse eğer, Anadolu ve Ortadoğu halklarını hedef alan düzeysiz bir aldatmacadır.

Öcalan, görece dikkatli ve diplomatik bir dille kaleme aldığı 21 Mart 2013 Newroz mesajında da aynı temaları işliyor ve "İslam bayrağı altında" birlik vurgusu yapıyordu: "Bugün kadim Anadolu'yu Türkiye olarak yaşayan Türk halkı bilmeli ki Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır.

"Gerçek anlamında, bu kardeşlik hukukunda fetih, inkar, red, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır...

"Ortadoğu'nun temel iki stratejik gücü olarak kendi öz kültür ve uygarlıklarına uygun şekilde demokratik modernitemizi inşa etmeye çağırıyorum.

"Zaman ihtilafın, çatışmanın, birbirlerini horlamanın değil, ittifakın, birlikteliğin, kucaklaşma ve helalleşmenin zamanıdır.

"Çanakkale'de omuz omuza şehit düşen Türkler ve Kürtler; Kurtuluş Savaşı'nı birlikte yapmışlar, 1920 meclisini birlikte açmışlardır.

“Ortak geçmişimizin önümüze koyduğu gerçek; ortak geleceğimizi de birlikte kurmamız gerektiğidir. TBMM’nin kuruluşundaki ruh, bugün de yeni dönemi aydınlatmaktadır...”

“Tıpkı yakın tarihte Misak-i Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı’nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz.

“Son doksan yılın tüm hata, eksiklik ve yanlışlıklarına rağmen bir kez daha yanımıza, mağdur edilmiş, büyük felaketlere uğramış halkları, sınıfları ve kültürleri de alarak bir model inşa etmeye çalışıyoruz. Tüm bu kesimleri; eşitlikçi, özgür ve demokratik ifade tarzının örgütlenmesini gerçekleştirmeye çağırıyorum.”

Akla hemen şu meşru sorular geliyor. Kürt ulusal hareketi İttihat ve Terakki çetesinin Anadolu’yu Hristiyan halklardan “arındırmak” için işlediği o büyük suçun kazançlarını muhafaza etmek için yapılan ve gene İttihatçılar tarafından bu büyük suç sonucu elde edilen ganimeti muhafaza etmek için örgütlenen Türk “ulusal kurtuluş” savaşının mirasına sahip çıkmalı mıdır? Kürt ulusal hareketi Yavuz Sultan Selim’in ve diğer padişahların Anadolu’nun Alevi Türkmen halkına karşı giriştiği korkunç kıyımların anısına sahip çıkmalı mıdır? Kürt ulusal hareketi, Osmanlı’nın torunlarının devletinin güçlenmesine ve Ortadoğu’ya egemen olma projelerine sahip çıkmalı ve destek vermeli midir? Ben PKK/ KCK’nın yukardaki soruların hepsine net ve duraksamasız bir “HAYIR” yanıtı vermesi, Türk gericilerinin başka ülkeler ve halklar üzerinde nüfuz, hegemonya vb. kurma hayallerini asla desteklememesi, bu yayılcı ve Osmanlıcı söylemi terketmesi ve bir daha ağzına almaması gerektiği kanısındayım. Ne var ki bu örgütün onyıllardır süregelen pratiği bu konuda umutlu olmayı olanaklı kılmıyor.

Özetle Kürt ulusal hareketi Öcalan’ın ağzından bölge halklarına şunu söylemiş oluyor: “Ey, Anadolu, Ortadoğu ve Kuzey Afrika halkları! Biz Kürtler Türklerle stratejik bir birlik/ bağlaşma oluşturacak ve Türkiye’yi Ortadoğu’nun en güçlü ve lider ülkesi yapacağız. Ve biz sizin üzerinizde Osmanlı’nın kurduğuna benzer bir egemenlik kuracağız. Ama küçük bir farkla; biz sizi feodal bir tarzda değil, demokratik bir tarzda fethedeceğiz.” Öcalan’ın ve diğerlerinin, geçmişte Alparslan’ın ve Yavuz Sultan Selim’in kazandığı tarihsel çarpışmalara göndermede bulunması tam da bu fetih/ işgal eğilimini anlatıyor. Ben “demokratik fetih”in

ne demek olduğunu da bilmiyorum. Ama, demokrasi ile -başka türlü olamayacak ve ancak silah zoruyla gerçekleştirilebilecek olan- fetih'in birbirini dışladığı açıktır.

Öcalan'ın bu yaklaşımı hem ilkesel düzeyde ve hem de somut tarihsel koşullar bağlamında yanlış ve gericidir. Acaba Öcalan ve diğer PKK/ KCK liderleri, yüzlerce yıl Osmanlı'nın kanlı boyunduruğu altında yaşamış olan Ortadoğu ve Kuzey Afrika halklarının "demokratik" bir tarzda da olsa, Osmanlı'nın torunları tarafından fethedilmeyi asla kabul etmeyeceklerini bilmiyorlar mı? Onlar, böylesi maceracı ve yayılcı politikaları savunmanın ne ilerlilikle, ne demokratizmle ve ne de barış yanlılığıyla hiçbir ilgisi olmadığını, tam tersine gericiliği, anti-demokratizmi ve savaş yanlılığını savunmaya götüreceğini kavramıyorlar mı? Ve onlar böylesi politikaları savunmanın Kürt halkı İLE Anadolu'nun bir avuç Hristiyan halkları ve -daha da önemlisi- Anadolu'nun Alevi halkı ve Ortadoğu ve Kuzey Afrika'nın Arap vb. halkları arasında büyük bir güvensizlik duvarı örmeye ve Kürt halkını bölge halklarından izole etmeye hizmet edeceğini anlamıyorlar mı? Böylesi bir emperyal stratejinin Kürt halkının gerçek çıkarlarına uygun olmadığı iki kere ikinin dört ettiği kadar açıktır.

N. Demirtaş yazısında, "KCK Eşbaşkanı Bese Hozat"ın "çok isabetli şekilde, milliyetçi-komplocu lobi faaliyetlerinin tehlikesine dikkat çektiğin"e de işaret ediyor. Peki Hozat, 8 Ocak 2014'teki açıklamasında bu "milliyetçi-komplocu lobi"ler hakkında ne demişti? Aynen şunu:

"Türkiye'de resmi devletin dışında bir de oluşan paralel devletler vardır. Mesela Fethullah Gülen cemaati paralel bir devlettir. İsrail lobisi, yine milliyetçi Ermeni ve Rum lobileri paralel birer devlettir. Paralel devletlerin birbiriyle ortaklaştığı ciddi bir çıkar ilişkisi vardır. Paralel devletlerin resmi bir hukukları, anayasaları yoktur. Görünürde resmiyete kavuşmuş bir orduları da yoktur ama resmi olandan daha güçlü ve örgütlü bir güce sahiptirler. Özel harp dairesi ve JİTEM gibi güçler paralel devletin vurucu güçleridir, şimdi buna resmi kimlikli emniyet, polis ve yargı güçleri de eklenmiştir. Bunların bağlı kaldıkları hiçbir hukuk ve kural yoktur. Tüm savaş kurallarını kendileri belirleyip uyguluyorlar, kimseye de bir hesap vermiyorlar. Paralel devletin korkunçluğu esas burada ortaya çıkıyor. Paralel devlet Gladyo devletidir, NATO destekli cemaatin ve lobilerin illegal devlet örgütlenmesidir. Asıl amacı, Türkiye'nin demokratikleşmesini engellemektir." ("Paralel devlet 9 Ocak

komplosunun içindedir”, Fıratnews.com, 8 Ocak 2014)

Hadi, arkasında İsrail gibi bir devletin olduğu ileri sürülebilecek Türkiye Yahudilerini anladık. Ezeli ve ebedi, Türkçesiyle öncesiz ve sonrasız “hain” Ermenileri de anladık. Ama Vikipedi’ye göre sayıları 2,000-4,000 arasında olduğu söylenen Türkiye Rumlarından bir paralel devlet nasıl çıkarılabilir? En azgın Yahudi, Ermeni ve Rum düşmanlarının bile keşfedemediği bu “gerçeği”, herhâlde ancak gözünden hiçbir şey kaçmayan Bese Hozat gibi “yetenekli” bir lider başarabilirdi! Şaka bir yana Hozat’ın, “milliyetçi Ermeni ve Rum lobileri”nin “paralel birer devlet” oldukları, “Fethullah Gülen cemaati” ile ve “İsrail lobisi” ile “ortaklaştı”kları ve “ciddi bir çıkar ilişkisi” içinde oldukları ve “resmi olandan”, yani resmi devletten “daha güçlü ve örgütlü bir güce sahip” oldukları yolundaki savları da son derece fantastik bir nitelik taşıyordu. Ama aradan geçen 2.5 yıla yakın zaman içinde PKK/ KCK ne bu savları kanıtlamak için herhangi bir adım attı, ne de bu savların yanlış olduğunu söyledi. Bu açıklama PKK/ KCK’nın Eş Genel Başkanı tarafından dile getirilmiş ve geri çekilmemiş olduğuna göre ŞU ANDA DA bu örgütü bağlamaktadır. Bese Hozat’ın bu açıklamasını bazı PKK/ KCK liderlerinin yanısıra, ulusal hareketi destekledikleri bilinen bazı anlı-şanlı Türkiyeli devrimciler de onamış ya da daha ziyade sessizlikle geçiştirmeyi yeğlemişlerdi. Anlaşılan onlara göre, Kürt halkı ve ulusal hareketiyle dayanışma, böylesi gerici sav ve saptamaları görmezden gelmeyi ve onlara asla ve kata karşı çıkmamayı gerektiriyordu.

Ben bu konuyu, 17-19 Ocak 2014 tarih ve “B. Hozat, R. Altun ve A. Öcalan” başlıklı yazımda (http://ear-witness4.rssing.com/chan-3619897/all_p64.html) daha geniş bir biçimde ele almıştım. Bu nedenle burada ayrıntılara girmeyeceğim; sadece bir kez daha, böylesi saptamaların Türk gerici ve şovenleriyle gerici temelde bir birlik/ bağlaşma oluşturmaya kalkmak ve başka halkların olduğu gibi Kürt halkının da gerçek ve uzun erimli çıkarlarına ters düşmek anlamına geldiğini söylemekle yetineceğim. N. Demirtaş’ın bu yazısında, Bese Hozat’ın başlattığı tartışmaya göndermede bulunması boşuna değil. İki açıklama da aynı kumaştan dokunmuş ve aynı zihniyeti yansıtıyor. Dahası N. Demirtaş ta tıpkı Hozat gibi, bu fantastik savını kanıtlamak için herhangi bir veri sunmaktan kaçıyor ya da kaçınıyor. Şimdi N. Demirtaş’ın, PKK/ KCK yöneticilerinden bağımsız ve habersiz olarak yapması

olanaksız olan bu açıklamasının altında hangi neden ya da nedenlerin yattığı sorusunu sormamız gerekiyor: Ama önce N. Demirtaş'ın bu açıklamasını hangi somut koşullarda yaptığını anımsayalım:

a) Türkiye Kürdistanı'nda son aylarda Türk ordusu, özel kuvvetleri ve Kontrerrillası eliyle işlediği ve işlemeyi sürdürmekte olduğu kıyım ve ağır ve korkunç insanlık suçları nedeniyle Türk burjuva devletinin Kürt halkı katında sahip olduğu etki ve saygınlık dibe vurmuş ve Türk ve Kürt halkları arasındaki mesafe daha da artmıştır.

b) Suriye başta olmak üzere Ortadoğu ülkeleri ve halklarına karşı sürdürdüğü beyaz terör politikası yenilgiye uğramış olan Erdoğan kliği, bu bölgede işlediği ve işlemeyi sürdürdüğü ağır ve korkunç insanlık suçları ve Suriyeli ve diğer mültecileri bir pazarlık kozu ve tehdit aracı olarak kullanması nedeniyle uluslararası alanda büyük ölçüde yalnızlaşmıştır. Alman parlamentosunun, on yıllar süren uzun bir gecikmeden sonra alabildiği ve Türk gericilerinin yanısıra N. Demirtaş'ı da rahatsız ettiği anlaşılan Ermeni jenosidini tanıma kararı, bu yalnızlaşma sürecinin çarpıcı bir belirtisidir.

c) Kendisinin ve kendi dar çevresinin yasadışı eylemleri, hırsızlıkları, yolsuzlukları, alçaklıkları, sahtekarlıkları ve çocuklara, kadınlara, işçilere, LBGT bireylerine, gençlere, aydınlara karşı işledikleri ağır suç ve cinayetleri nedeniyle Erdoğan kliği, başta ilerici ve demokratik güçler olmak üzere Türkiye halkının önemli bir bölümünü karşısına almıştır.

d) Erdoğan kliği, IŞİD, El Nusra Cephesi gibi İslami terörist örgütlerin Türkiye'de üslenmesine olanak sağlamış ve özellikle 7 Haziran 2015 seçimlerini izleyen dönemde göz yumduğu ve/ ya da perde arkasından bu gruplarla birlikte örgütlediği patlamalar yoluyla yüzlerce Kürt, Türk vb. genci ve aydınını katletmiş, yaralamış ve sakat bırakmıştır. Ayakta kaldığı takdirde bu klik, bu çeteleri, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı yeni bir korucu ordusu olarak ta kullanacaktır.

e) Devletli "muhalefet" partisi CHP'nin de desteğiyle milletvekili dokunulmazlığının kaldırılmasının ve böylelikle başta HDP milletvekilleri olmak üzere muhalif milletvekillerinin tutuklanmasının önünü açan Erdoğan kliği, yapmaya giriştiği son düzenlemelerle yargı mekanizmasını tümüyle kendi denetimi altına almak için gereken adımları atmaktadır. (Bu listeyi uzatmak olanaklı; ama bu kadarı yeter de artar bile.)

N. Demirtaş ve onun temsil ettiği damar işte BU KOŞULLARDA, yani Türkiye’de açık bir İslami-faşist diktatörlük inşasını tamamlamak üzere ve Kürt halkına karşı alçakça saldırılarını sürdürmekte olduğu bir anda Erdoğan kliğine çiçek atmakta ve destek olmaktadır. Bunun hem utanç verici olduğunu ve hem de Kürt halkına ve onun hâlâ son derece taze olan acılarına hakaret anlamına geldiğinin altını çizmek isterim. Öte yandan PKK/ KCK/ HDP yöneticilerinin bu satırların yazılmakta olduğu ana kadar N. Demirtaş’ın açıklamasına karşı çıkmamış, hatta bu açıklamayı yumuşatma girişiminde bile bulunmamış olmaları, bu açıklamanın bireysel bir tavır olmadığını dolaylı, ama sağlam bir kanıttır. Zaten kabaca son bir yıl içinde yaşananlara baktığımızda Kürt liderlerinin N. Demirtaş’ın bu açıklamasıyla aynı doğrultuda tavırlar aldıklarını rahatlıkla görürüz. Yazıyı fazla uzatmamak için bu tavırların bir bölümünü özetleyerek anımsatmak istiyorum.

a) Çetin Çeko, 27 Nisan 2015 tarihli yazısında, HDP Grup Başkan Vekili İdris Baluken’in, “23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı” için özel gündemle toplanan TBMM Genel Kurul toplantısında partisi adına bir konuşma yaptığını söyledikten sonra şunları eklemişti: “Baluken konuşmasında, doksan beş yıl önce, bu topraklarda yaşayan bütün halkların, eşit yurttaşlık temelinde ortak yaşam arzusuyla bir araya geldiklerini, Anadolu’nun, Mezopotamya’nın, Trakya’nın bütün renklerinin ortak bir gelecek, eşit ve özgür bir yaşam için kader birliği yaptığını söyledi. Baluken, Erzurum Kongresi, Sivas Kongresi, Amasya Protokollerinde, 23 Nisan 1920’de kurulan Büyük Millet Meclisi’nde ve 1921 Anayasası’nda farklılıkları zenginlik olarak gören bir anlayışın hâkim olduğunu, hiçbir etnisiteye vurgu yapılmadığını, bin bir çiçekli bir bahçe gibi, Büyük Millet Meclisi’ni oluşturan temsilcilerin kendi kimlikleriyle bu Meclis’te yer aldıklarını ifade etti.” (“HDP’nin 23 Nisan 1920’ye bakışı Ermeni Soykırımı’na yaklaşımını gölgeliyor”, t24.com.tr)

Baluken’in söylediklerinin gerçek durumla hiçbir ilişkisi yok. 1930 yılında, Kemalist rejimin adalet bakanlığı koltuğunda oturan ve Mustafa Kemal’in en yakınındaki isimlerden biri olan Mahmut Esat Bozkurt aynen şöyle demişti:

“Benim fikrim, kanaatim şudur ki, bu memleketin kendisi Türktür. Öz Türk olmayanların Türk vatanında bir hakkı vardır, o da hizmetçi olmaktır, köle olmaktır.” (Mete Tunçay, Türkiye Cumhuriyeti’nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması, 1923-1931, s. 30)

b) HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, 14 Eylül 2015 günü Ararat eteklerinde, yani Ermeni jenosidini anımsatan bir mekânda yaptığı konuşmada Öcalan'ın, Hozat'ın ve ağabeyi N. Demirtaş'ın izinden giderek şöyle dedi:

“Kürtler, binlerce yıldır bu toprakların gerçeğidir. 1071’de Alparslan Malazgirt’e gelmeden önce de Kürtler burada vardı. O zamanlar da Kürt beyliklerinden destek alınarak Anadolu’nun kapıları açıldı. Kürtlerle ittifak yaparak bunu başardılar. Şimdi Türk halkı bu ittifakı, işbirliğini unutarak nasıl kardeşliği sağlayacak? 1920’lerde Kurtuluş Savaşı’nda, Çanakkale’de, Antep’te, Adana’da kim beraber savaştı ? Kim göğsünü düşmana karşı beraber siper etti ? Kürtler de, Türkler de vardı. Madem vatanı ortak vatan yaptık, madem beraber mücadele ettik, madem bu vatanın her karış toprağında bizler kanımızı ortak döktük, o hâlde eşit yaşamının kime nasıl bir zararı olabilir?” (Aktaran Recep Maraşlı, “Türklerle Kürtler Beraber Kimin Kanını Döktük?”, 20 Eylül 2015)

Vurgu gene, “bin yıllık kardeşliğe”, Türklerle Kürtlerin “ortak yazgısına”, Türk “ulusal kurtuluş savaşının ilerici ve meşru bir savaş olduğuna ve bu temelde Türk burjuvazisi ve devletinden eşit haklar dilenmeye yapılmaktadır. Ama tarihsel deneyim, Türk gericilerinin Kürt halkını olsun, onların yöneticilerini olsun hiçbir zaman eşit ortaklar ve muhataplar olarak kabul etmeyeceklerini yeterince göstermiştir ve bundan sonra da gösterecektir.

c) Yannis V Yaylalı, Devrimci Karadeniz websitesinde yayınlanan 9 Nisan 2016 tarih ve “Urfa’ya verilen neyin, kimin madalyası, kimden, neden kurtulduk?” başlıklı yazısında, önce Hürriyet gazetesinden şu alıntıyı sunuyordu:

“Kurtuluş Savaşı sırasında verdiği destansı mücadeleyle büyük kahramanlık gösteren Şanlıurfa’ya İstiklal Madalyası verilecek. Teklif, AK Parti, CHP, HDP ve MHP’li bütün milletvekillerinin oylarıyla oybirliği ile kabul edildi.” Yaylalı daha sonra şunları söyleyecekti: “...Kürt halkına katliamın orta yerinde Urfa’ya istiklal madalyası komedisi HDP ve bu zihniyetin İttihatçılık ve Kemalizme hesaplaşmasını iyi yapmadığını da bize gösteriyor. Bu faşist inkarcı katliamcı devletin birinci ya da onuncu meclisi de aynıdır, aralarında hiç bir fark yoktur. Bugün var olan meclis Türkiye ve Kürdistan’da halklar ve diğer inançlar için nasıl katliam ve inkarın devamı ise sürekli övüle bitirilemeyen birinci meclis de aynen öyleydi...”

“O gün o dönemlerde azılı İttihatçılar ve Kemalistlerin kurtulduk diye yaygarasını kopardıkları ve bu yüzden her fırsatta dağıttığı madalyalar bizim Rumların, Ermenilerin, Süryani ve Asurilerin yokluğu üzerinedir...

“Hürriyet’in verdiği o haber ve sözde istiklal madalyası için verdiğiniz onay ne anlama mı geliyor? Hükümetin ve devletin hunharca Kürt halkına giriştiği katliamları HDP’nin onayladığını, bununla da yetinmeyip geçmiş tüm katliamları da kabul ettiğiniz anlamına gelir; siz yok öyle değil böyle deseniz de ifade ettiği şey bu kadar açık ve nettir.”

* * * * *

PKK/ KCK gerçeği burada dile getirdiğim olumsuz olgulardan ibaret değil elbet. Çeşitli taktiksel hatalarına ve stratejik bakış açısındaki zayıflıklara rağmen bu örgütün Türkiye/ Kuzey Kürdistan arenasında esas itibarıyla olumlu bir rol oynadığı, Türkiye devrimci hareketinin yerlerde sürüdüğü bir dönemde devrim umudunu canlı tutmaya hizmet ettiği yadsınamaz. Ne var ki, ayakta kalmaya çalışan devrimci grupçukların Kürt hareketine yaslanarak ve onu taklit ederek politika yapmaya çalışmalarının hiç de yararlı ve doğru olmadığına işaret etmek isterim. PKK/ KCK’nın ve onun Suriye’deki kardeşi ya da uzantısı PYD’nin İslami terörist çetelere karşı savaşta elde ettiği başarıların daha da büyük bir takdiri hak ettiği tartışma götürmez. Rojava’da gerçekleştirilen ulusal devrimin kazanımlarının bütün devrimci ve demokrat çevrelerde haklı bir sevince yol açmış olması da bunun göstergesidir. Ama burada da Rojava halkının devrimci kazanımlarının pekişmiş olmaktan uzak olduğu ve bir yandan da PYD ve onun askeri kanadını denetimleri altına almaya çalışan emperyalist devletlerle ilişkilerinin gelecekte ciddi sorunlar yaratmaya aday olduğu unutulmamalıdır.

18-19 Haziran 2016

Kaynak: indymedia.org

Diğer Yazıları: <https://tarihvetoplumlar.com/garbis-altinoglu/>

